

Anna Schlindenbuch

Sovi pošta

Evropou na ptačích křídlech

mladá fronta

Soví pošta

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.mf.cz
www.albatrosmedia.cz

mladá fronta

Anna Schlindenbuch
Soví pošta – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Souí pošta

Evropou na ptačích křídlech

Anna Schlindenbuch

Souí pošta

Evropou na ptačích křídlech

mladá fronta

*Adamovi, který prožil své dětské sny,
& Noemovi, před nímž se svět teprve otevírá.
Šťastnou plavbu oběma!*

Text © Anna Schlindenbuch, 2022
Illustrations © Kateřina Čermák Brabcová, 2022

ISBN 978-80-204-5630-4

Ztracené mapy

Konečně tady byl den, na který všichni školáci tak dlouho čekali. První den prázdnin provoněný příslibem prosluněných dnů, koupání, letních dobrodružství a rybízovým koláčem, který maminka pekla na cestu k babičce. S koláčem a kupou prázdninových nezbytností se hubený rošťák Noe a jeho maminka vydali k babičce: nejprve vlakem courákem a pak nablýskaným rychlíkem z Prahy do Brna. Noema brzy přestalo bavit počítat červená auta, vytáhl proto z batohu *Atlas Evropy* a svoji věrnou kamarádku plyšovou sovu Áju. Atlas byl celý ošoupaný, protože Noe s Ájou si ho věčně prohlíželi a s baterkou pod peřinou plánovali, kam se jednou podívají. Noe otevřel atlas na mapě střední Evropy, ale zůstal zírat s otevřenou pusou na prázdnou stránku. Stejně jako střední Evropa dopadl Apeninský poloostrov, Skandinávie i Island a Grónsko... Všechny mapy zmizely! Zato na předsádce se objevil vzkaz psaný fialovým inkoustem starobylym písmem plným kudrlinek:

*Milý Noe a Ájo,
už nás nebaví poslouchat vaše coby a kdyby.
Přestaňte snít a začněte objevovat svět!
Vaše mapy*

V tu chvíli maminka zavelela: „Praha! Rychle vystupovat, ať nám to neujede.“ Noe popadl baťoh a běžel na další vlak. A na Áju a vymazaný atlas si v tom spěchu ani nevzpomněl. Vyděšená sovička vzala atlas pod křídlo, smutně se šourala po peróně a volala, co jí zobák stačil: „Húúúúúú, húúúúúú, húúúúúúúúúú... Noeetttt, kde jsi?“ Ale proti houkajícím lokomotivám neměla nejmenší šanci. Co teď? Pokud zůstane na nádraží, skončí v lepším případě na zaprášených policích *Ztrát a nálezů*. Schoulila se pod lavičkou a přemýšlela, jak se dostane do Brna. Lístek na vlak neměla, a navíc sovy bez doprovodu České dráhy nepřeppravují. Ze zamyšlení Áju vytrhl nádražní vrabec Emil, který si přišel prohlédnout nečekaného hosta na svém nádraží. Emilovi se třesoucího se stvoření s velkýma ustrašenýma očima zželelo. Nejenomže se s Ájou rozdělil o svoji večeri v podobě housky se salámem, kterou na třetím nástupišti upustilo namazanou stranou na perón další spěchající dítě, ale také jí dobře poradil. Vyprávěl jí o nádraží a o vlacích, které přijíždějí a odjíždějí do dalekých míst. Připomněl jí, že svět je veliký a zajímavý a čeká jen na to, až ho jedna malá zvědavá sova objeví. A že nejlepší je začít průzkum právě v Praze, protože je to matka měst a také leží v samém středu Evropy. Lepší start pro první kapitolu svého prázdninového dobrodružství si Ája ani nemohla přát.

Stověžatá

Ze všeho nejdřív se Ája vydala na hlavní poštu, aby dala vědět Noemu, co se chystá podniknout. Sice ji kluk jeden ušatý zapomněl ve vlaku, ale přesto nechtěla, aby si o ni dělal starosti. A tak hned další den Noe dostal dopis od odvážné plyšové kamarádky:

MILÝ NOE,
ZAPOMNĚL JSI MĚ SPOLU S NAŠÍM PRÁZDNÝM ATLASEM
VE VLAKU. NEMUSÍŠ SE ALE BÁT!
VYDÁM SE DO SVĚTA A NAŠE MAPY PŘIVEDU ZPÁTKY.
POŠLU TI POHLEDNICI ZE VŠECH MĚST, KTERÁ NAVŠTÍVÍM,
ABY SES O MĚ NEMUSEL BÁT.
KLOV A PAŘÁT
TVOJE ÁJA

Pak se sovička mohla s klidným svědomím pustit do objevování. Kde jen ale začít? Před poštou ji vylekalo velkoměsto: auta troubila, tramvaje cinkaly a turisté spěchající za svým průvodcem s deštníkem ji málem zašlápli. Raději se rychle vznesla nad střechu pošty a samým údivem skoro přestala mávat křídly. Musela se na chvíli posadit na nedalekou Jindřiškou věž, aby se jí z té krásy nezatočila hlava. Ze soviho pohledu vypadala Praha jako záplava červených střech starých domů, prošpikovaná věžemi a protkaná bludištěm křivolakých uliček. Ája se znovu vznesla do vzduchu a nechala se unášet k líně plynoucí modrozelené řece Vltavě, která dělí město na dvě části. Pražané nemají na rozdíl od sov křídla, a přes řeku proto